

הנמר והחמור

קירגיזיה

בקול. האיילים, שמעולם לא שמעו נעירה כזו, התחילו לברוח מהיער, והנמר בשולי היער צד אותם וטרף.

כשהחמור יצא מבין העצים אמר לו הנמר: "תמיד חשבתי שאני החיה האיומה ביותר, אבל אתה אינך חלש ממני. אולי נצוד ביחד?"

פעם אחת הגיע החמור ליער ושם פגש בנמר. הנמר רצה לתקוף את החמור אבל ברגע האחרון נרתע – הוא עוד אף פעם לא ראה חיה כזו.

"מי אתה?" שאל הנמר את החמור "אני הגיבור מאנקאן" ענה החמור.

"נו, אם אתה באמת גיבור, אז גרש הנה מהיער את כל האיילים ואני אצוד אותם" ביקש אותו הנמר.

החמור הסכים. הוא ניכנס ליער והתחיל לנעור

וכך התיידדו הנמר והחמור.

עברו כמה ימים והנמר רצה לצוד שוב והציע

זאת לחמור.

"אבל עכשיו, גיבור מאנקאן, אני אתחיל לגרש

את החיות מהיער ואתה שב במארב.

הלך הנמר ליער והתחיל לרדוף אחרי האיילים.

החיות התפזרו לכל הצדדים ולשולי היער יצא

רק ארנב אחד. החמור רדף אחרי הארנב, לא

יכול היה לתפוס אותו, התעייף, נשכב ונמנם.

בא עורב, ראה את החמור שוכב על הארץ

והתחיל לנקר אותו. החמור התעצל ולא לא

היה לו חשק לזוז. הוא סבל קצת עד שהעורב

הגיע לפה שלו. אז הוא פתח את פיו ותפס את

העורב. אך החמור לא אוכל בשר, ורק החזיק

את הציפור בשיניו.

הנמר חזר מהיער ורואה – החמור שוכב

בשקט ולא מתכוון לצוד חיות. התרגז הנמר

וקרא:

"למה אתה, מאנקאן הגיבור, שוכב, מנמנם

ולא צד חיות?"

"אני לא זקוק להרבה" ענה החמור "אני

מסתפק בציפור שאותה אני יכול לתפוס כשיש

לי צורך בכך."

והוא הראה לנמר את העורב. הנמר הופתע

מזריזותו של החמור והחליט לא לפגר אחריו.

הוא התחיל לרוץ אחרי ציפורים, עבר את כל

היער ולא הצליח לתפוס אף אחת. עייף ומיואש הוא חיזר אל החמור.

"אם אין לי די כוח לתפוס ציפור" חשב לעצמו "סימן שמאנקאן גיבור טוב ממני."

ופעם הנמר הציע לחמור לשחק.

"במה נשחק?" שאל החמור.

"נתחרה. נראה מי קופץ טוב יותר."

החמור הסכים.

הנמר רץ ובקפיצה חזקה עבר על הנהר. גם

החמור קפץ מאחוריו, אבל לא הגיע לגדה

השנייה ונפל ברעש גדול לתוך המים. אחר כך

עלה על פני המים והתחיל לצאת לחוף.

"למה נכנסת למים?" שאל הנמר.

החמור הביט עליו, התנער מהמים ומאוזניו נפלו שני דגים קטנים.

"אתה רברבן בלי לב, חושב רק על העור שלך.

ואני חושב גם על האחרים ועוזר להם. הנה,

שני אלה כמעט וטבעו, אך כשקפצתי מעל

המים ראיתי אותם. צללתי למים וכפי שאתה

רואה, הצלתי אותם."

הנמר שוב התפלא מזריזותו של הנמר והאמין

עוד יותר בעוצמתו.

אבל החמור כל הזמן חשב איך להשתחרר

מהידיד הלא רצוי הזה.

"אם תרצה" אמר "ננסה שוב להתחרות

בקפיצה. אבל הפעם אני אמצא מקום מתאים."

והוא הוביל את הנמר בשביל הררי אל סלע גבוה שמעל שקע רחב. שם בפסגה סיפר לו: "פעם ראיתי איך אבא שלך קפץ מעל השקע הזה מכאן אל הסלע שממול. אבל אתה אינך נראה חזק כמו אבא, לא תוכל לעשות קפיצה כזו. אבא שלך היה נמר אדיר ואתה גם קצת פחדן."

הנמר נעלב ולא חשב אפילו לענות לחמור. בעיניו הבריקו והוא קפץ. אבל השקע היה רחב מאוד וגם עמוק ביותר. בקפיצה שלו לא יכול היה להגיע לסלע שממול, נפל פנימה לתוך השקע ונהרג. וכך החמור גבר על הנמר.